

Preek n.a.v.
Romeinen 5
ROEMEN IN DE VERDUKKING
door

Ds. P.P.J. Monster

1945- 1947
predikant te
Dinteloord en Prinsenland

"ROEMEN IN DE VERDRUKKINGEN"

ORDE VAN DIENST :

Votum en groet

Zingen: Psalm 146 : 1, 3 en 4

Wet des Heeren en Hoofdsom

Zingen: Psalm 143 : 2 en 10

Gebed

Schriftlezingen:

O.T. Psalm 71 : 17-24

N.T. Romeinen 4 : 20 - 5 : 2

Tekst: Romeinen 5 : 3-5

Zingen: Psalm 71 : 2,11, 15 en 17

Prediking

Zingen: Psalm 77 : 7

Gebed

Zingen: Psalm 103 : 2 en 3

Zegen

Gemeente,

We zijn in het kerkelijk leven de feestloze tijd van het jaar ingegaan. We hebben de hele cyclus van de Christelijke feestdagen weer meegemaakt: van Advent tot en met het Pinksterfeest en het duurt nu weer maanden alvorens wij ons weer hopen te gaan zetten tot de overdenking van de bijzondere daden van de Heere. In die komende maanden overdenken we aan de hand van allerlei woorden uit de Heilige Schrift eigenlijk de vruchten, die de grote werken Gods in Christus voor ons, zondaren, hebben afgeworpen, het rijkst vertolkt met de bekende woorden van onze Catechismus, onze enige troost, beide in leven en in sterven; het een zowel als het ander.

Het geestelijk leven, geleid in de nabijheid van en in de gemeenschap met Christus, geeft niet alleen uitzicht op de eeuwigheid, maar biedt ook zeer reële geestelijke troost voor de tijd. En dan: troost in de diepste en breedste zin van het woord. Troost is namelijk niet maar een verbetering van een

bedroefde of bedrukte stemming, maar: herstel van het verstoorde evenwicht. Met deze definitie van troost komend tot de overweging van het werk van de Heere Jezus Christus, moeten we zeggen: dát is troost.

In hoeveel opzichten zijn we namelijk uit ons evenwicht? Allereerst in onze verhouding met de Heere onze God, na de zondeval, de verbroken goede verhoudingen met Hem. Maar de gevolgen van deze zondeval en van de daaruit voortvloeiende ellende doen ons nog in vele opzichten ervaren hoe wij uit het evenwicht geraakt zijn.

Hiervan is herstel mogelijk door het machtige rijke werk van de Drie-enige God vóór ons, áán ons, in ons verricht, van welke heilige arbeid des Heeren de grote Heilsfeiten hebben gesproken. Wat hebben we dan voor de komende maanden, de zogenaamde feestloze tijd van het jaar veel te overdenken, juist en met name voor het leven van elke dag, waarvoor die troost geldt, en waarin het evenwicht telkens weer verstoord wordt, niet het minst door de vele tegenspoeden en even zo vele beproevingen, die op onze levensweg kunnen worden gebracht en waarvan wij allen wel ons deel gekregen hebben of zullen krijgen. Wat is het rijk elkaar dan te mogen prediken, dat de Heere troost; dat Hij het evenwicht herstelt, zodat we de woorden van de Catechismus kunnen overnemen, dat wij op de Heere, de hemelse Vader zo vertrouwen, dat we niet twijfelen dat Hij ons met alle nooddrift des lichaams en der ziel zal verzorgen en ook al het kwaad, dat Hij ons in dit jammerdal toeschikt, ten beste zal doen keren.

Deze ervaring vervult met dankbaarheid en vreugde, zodat zelfs tot eer van de Heere gesproken kan worden, ja Psalmen gezongen kunnen worden in de nacht, of, zoals de apostel Paulus het zegt in onze tekst.: men kan roemen in de verdrukkingen.

En Paulus is man van de praktijk. Hij spreekt en schrijft over wat hij zelf heeft meegemaakt; hij kent wat hij getuigt, van nabij; niet theoretisch of op een afstand. Toch is hij niet de eerste, die van ervaringen spreekt waarbij geroemd kan worden in de verdrukkingen. Ook het Oude Testament kent de getuigenissen van mensen, die zó de Heere hebben ontmoet in hun leven, dat zij roemen in hun verdrukkingen vanwege de trouwen barmhartigheid van Hem, die hen heeft geleid.

Daarom zijn we begonnen met de Schriftlezing van Psalm 71, om de gemeente altijd weer duidelijk aan te wijzen hoe er een eenheid is tussen Oud en Nieuw Testament; dat de gelovigen dezelfde ervaringen opdoen in hun vertrouwen op de Heere, dat zij leven. uit de beloften van dezelfde trouwe God, Wiens werk naarmate de eeuwen voortschrijden, steeds rijker

en heerlijker wordt omdat in steeds meer mensenharten Zijn werk doorbreekt totdat een schare, die niemand tellen kan roemt in Zijn goedertierenheid. Het tekstverband uit de Romeinenbrief leidt ons in, in het geheimenis van de diepste redenen, waardoor er in verdrukkingen geroemd kan worden vanwege de bijzondere vertroosting, welke de Heere dan schenkt.

We zijn begonnen te lezen uit Romeinen 4, waar van de aartsvader Abraham betuigd wordt hoe hij aan Gods beloften heeft vastgehouden, daaraan niet heeft getwijfeld door ongeloof en zo gesterkt is geworden, Gode de eer gevende ondanks alles, wat voor hem moeilijk te verwerken was. Wanneer Paulus hierover schrijft dan kan het niet anders of hij moet terecht komen bij een blij roemen in de Heere Jezus Christus, in alle vertroosting: dé weg, dé waarheid en hét leven. Zijn hele betoog, waaruit de tekst voor deze preek gekozen is, wordt beheerst door vers 25 van hoofdstuk 4 over de levende Christus, Welke is overgeleverd om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking.

Dit is de diepste grond van het behoud van een zondaar, maar moet ook veel meer gevolgen hebben, ook en met name voor het leven van elke dag. Dat wordt ondervonden door allen, die vanuit de ontdekte nood van hun zonden hebben uitgezien naar verlossing en die leven, hongerend en dorstend naar de Gerechtigheid, dat is dorstend naar de levende Christus, de Heere, onze Gerechtigheid.

We begrijpen nu, dat zulke mensen door de Heere Jezus zalig worden gesproken, en dan niet zo, dat ze eenmaal zalig zullen worden, maar dat zij, naar Hem hongerend en dorstend, reeds zalig *zijn*.

Bovendien geeft Hij er de belofte bij, dat zij verzadigd zullen worden.

Dit zijn zegenvolle uitspraken van de Heiland voor de tijd en voor de eeuwigheid: van het leven en voor het sterven, maar dus ook: voor het leven. Wanneer Paulus de zegen van wat met Christus gebeurd is (overgeleverd om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking) samenvat dan tekent hij dat met de uitspraak: wij hebben daardoor vrede met God. Over die vrede heeft de Heere Jezus veel gesproken, vooral tijdens de gesprekken, die Hij met Zijn discipelen gehouden heeft in de nacht van het afscheid, toen Hij ook het Hoogepriesterlijk gebed gebeden heeft.

Vrede behoort tot die gaven, die Hij voor hen en al de Zijnen ging verwerven door Zijn lijden, sterven en opstanding uit de doden en die Hij zou uitdelen na de Hemelvaart en het Pinksterfeest. Het is een heel

bijzondere vrede, een volkomen andere dan die welke de wereld zoekt.

De vrede met God is meer dan een pauze in de strijd; het is ook veel meer dan een gevoel van vrede in het hart of een gesteldheid van het gemoed.

Gevoelens van vrede kunnen er vandaag zijn en morgen niet meer.

Wij moeten zeer voorzichtig zijn met gevoelens en gemoedsgesteldheden.

We hebben meer vastheid nodig. Bovendien: wat de Heere geeft is veel meer dan "gevoel" en "gemoedsgesteldheid". Vooral in kruis en tegenspoed, in verdrukkingen en beproevingen hebben we zo weinig aan gevoelens. Vrede met God is iets heel anders. Dat is een volkomen gewijzigde verhouding tot de Heere, een geheel nieuwe verhouding tot Hem. Was daar eerst de verhouding van de schuldige en veroordeelde, dank zij het door Christus volbrachte en door de hemelse Vader aanvaarde werk van Christus is dit geworden tot de verhouding van de vrijgesprokene en van schuld verlost. Dit brengt de vrede met God, ook merkbaar in het dagelijkse leven. Wanneer we hiervan weet hebben door het geloof, dan mogen we ook hopen op wat we nog niet zien, maar wat komt, dankzij de Heere, Die trouw houdt tot in eeuwigheid en nooit laat varen het werk Zijner handen. Het is de hoop op de heerlijkheid Gods.

Deze heerlijkheid heeft de Heere Jezus al de Zijnen toegezegd. Hij heeft er om. gebeden voor hen allen, in de nacht van de overlevering.

Dit zijn onuitsprekelijke blijken van genade. Mensen, van wie Paulus tevoren in zijn brief heeft geschreven, dat zij allen hebben gezondigd, dat zij de heerlijkheid Gods derven, dat wil zeggen: die halen zij niet; daarin kunnen zij nooit bestaan; die kan een. zondig mens nooit verdragen; zij mogen, dank zij Jezus Christus, roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods. Maar daar is meer. Dit leven van een roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods, wordt geleid op aarde.

De gelovige wordt niet aanstonds overgezet in het zalig hemelleven, maar leeft op aarde. Daar leeft hij niet maar om zijn tijd hier als vreemdeling door te brengen, maar om getuige te zijn van de grote werken Gods; om toonbeeld te zijn. van wat de Heere doet voor en aan en in een van nature zondig mens. Hij leeft hier om te laten zien hoe zijn leven gekenmerkt is door die hoop op de heerlijkheid, die hij verwacht.

Er moet een stille maar wel merkbare glans liggen over het leven van de gelovige "in zijn aardse strijd". Is die niet merkbaar, dan komt de eer des Heeren tekort. Wie echt in een andere verhouding tot de Heere gekomen is, weet dat bij zichzelf en begeert dat anderen het ook opmerken. Daar is een grote vrees in het leven van de gelovige, dat andere mensen, wanneer hij in

zware beproevingen gebracht wordt en zou blijken niet meer op de Heere te vertrouwen, die anderen smadelijk zouden kunnen zeggen: waar is nu je geloof? Ja, waar is God, die gij verwacht?

Hoe is dat eigenlijk bij u?

Wat getuigt u van de Heere?

Kent u Hem in een nieuwe verhouding?

Prijst u daarom Zijn naam?

Roemt u in de hoop op de heerlijkheid, die Christus voor zondaren verworven heeft door Zijn overlevering en verrijzenis? U weet het hier aan of een en ander voor u levende werkelijkheid is, dat u altijd met Gods kinderen mee kunt zingen:

Prijs de Heer' met blijde galmen;
gij, mijn ziel, hebt rijke stof!

Dit is teken van de levende hoop in het hart om in de Heere te roemen, aan Hem te denken, van Hem te spreken, Hem te verheerlijken. Wanneer dit verlangen ontbreekt, de innerlijke behoefte hiertoe niet wordt gevoeld, dan is er iets niet in orde met het geestelijk leven, dat altijd is uit Hem, door Hem en tot Hem, Wien is de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid.

Deze lange inleiding op de preek over "Roemen in de verdrukkingen" is nodig om de verbanden te zien, die er zijn tussen het leven, dat we leiden elke dag van ons bestaan en het geestelijk leven.

Daar wordt zo vaak een tegenstelling tussen gemaakt, een scheiding tussen die beide. *Dit* gebeurt altijd tot schade van de verhouding tot de Heere en kan bovendien aanleiding geven tot een zekere gespletenheid in de menselijke houding: dat men in de week een ander mens is dan op de zondag en dat degenen, die met ons omgaan ons zo ook mee maken.

Dit geeft allerlei ongewenste spanningen in eigen bestaan en schept een gevaarlijke ruimte om de Naam des Heeren ijdelijk te gebruiken, wat we doen als we in de week ons niet gedragen overeenkomstig onze instelling op de zondag en de prediking van het Evangelie.

Paulus legt in ons tekstverband dan ook onmiddellijk verband tussen het roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods – de toekomstige gemeenschap met de Heere, - én het roemen in de verdrukkingen.

De Heere *beloofd* niet alleen wat voor de toekomst, maar Hij *geeft* nu reeds veel in dit leven, waar Hij, Jakobs God, ons tot hulp wil zijn. Het goede des Heeren wordt gezien in het land der levenden, nu (Psalm 27).

Dat is er ook. Dat is de inhoud van de preek over Paulus woorden uit Romeinen⁵. Het is niet zo, dat degenen, die leven in de hoop op de heerlijkheid Gods na dit leven en daarin hopen te roemen, nu eigenlijk niets te roemen hebben, hoogstens te klagen. Neen, die daar op écht hopen, stappen ook niet zo maar heen over al de zorgen, ziekten en verdrietelijkheden van dit leven, alsof daar niets in te roemen zou zijn.

Zij zijn ook niet op een onbijbelse wijze bezig alleen met de zogenaamde "zaligheid der ziel". Want ziel betekent: leven! Daarmee wordt bedoeld het hele bestaan van de mens, ook zijn gewone dagelijkse leven.

Dat leven heeft grote waarde voor de Heere, omdat Hij dit leven gebruikt om Zichzelf daarin te doen kennen als de God, Die voor alles zorgt van onze geboorte tot onze dood, ja Wiens zorg reeds naar ons uitgaat, voordat we geboren zijn, zoals David betuigt in Psalm 139 vers 14-17.

Ook in dit leven valt te roemen. Zo blijkt er naar ons tekstverband leert, sprake te zijn van tweeërlei roemen: in de hoop op de komende heerlijkheid en in de verdrukkingen.

Wanneer één van beide ontbreekt, komt de Heere tekort in Zijn verheerlijking. Maar: hoe kan dat nu: roemen in de verdrukkingen? Eigenlijk gaat het om nog een diepere zaak, dan we zo oppervlakkig lezende, denken. Het woord "in" heeft in het verband, waarvan Paulus spreekt, de betekenis van "ter wille van"; het gaat om een "roemen terwille van de verdrukkingen", dus, *omdat* de levensweg door de verdrukking gaat. Dat is nog wat anders dan dat men alleen maar in tijden van tegenspoed wel eens zingen kan. Het gaat in de tekst om een nadrukkelijk roemen vanwege de verdrukkingen. Dit is een stukje wondere beleving van de nabijheid des Heeren op de weg naar de heerlijkheid Gods, waarin straks eeuwig geroemd mag worden.

Het woord "verdrukking" komt zo'n vijf en veertig maal voor in het Nieuwe Testament. Paulus heeft in Antiochië tot de vergaderde gemeente gezegd, dat wij door veel verdrukkingen moeten ingaan in het Koninkrijk Gods. Verdrukkingen horen bij de heilsweg. Maar: wat moeten wij er dan eigenlijk onder verstaan? Verdrukken is in de Bijbel: in de engte dringen; wat bijvoorbeeld gebeurde met Jakob te Pniël; een sprekend voorbeeld is ook wat de profeet Hosea schrijft van het "betuinen van de weg met doornen".

Er is dus een roemen mogelijk wanneer daar verdrukkingen zijn? Ja!

Ook in het Oude Testament vinden we er voorbeelden van.

Denken we maar aan de vertolking van het leven door de dichter van Psalm 119:

't Is goed voor mij verdrukt te zijn geweest.

en:

*ik weet, dat Gij mij liet verdrukken,
uit enk'le trouw.*

Uit deze en meerdere gelijke uitspraken blijkt, hoe mensen, in verdrukking, ervaren hebben, hoe de Heere op een heel bijzondere wijze met hen bezig was.

En. . . dat dit bezig zijn een speciaal doel heeft: te vormen en toe te bereiden voor de waardering van de beloofde heerlijkheid. Toch is het wel nodig er wat meer over te horen, want zo, zonder meer, kunnen we het toch niet begrijpen, dat "roemen in de verdrukkingen" kan.

Gelukkig, dat Paulus er ons meer van vertelt.

Want, zegt hij, wij weten, dat de verdrukking wat uitwerkt.

Hij schrijft hierover in het beeld van wat we noemen: een climax; dit woord betekent eigenlijk: trap.

De gedachte is, dat men van trede tot trede steeds hoger komt en dan dus meer kan zien. Ik zou ditmaal graag het beeld van de trap met treden willen vervangen door het beeld van bergplateaus, die boven elkaar liggen, en vanaf welke we een steeds rijker, wijder en grootser panorama genieten op het werk des Heeren.

Bij het roemen in de verdrukkingen ervaart men een ontwikkeling, een voortgaan van kracht tot kracht, zoals dat altijd is bij de openbaring van de Heere.

Gaan wij dan nu deze voortgang na.

De verdrukking werkt lijdzaamheid.

Het woord, dat in het oorspronkelijk gebruikt wordt, heeft tweërlei betekenis; allereerst een passieve, zo dat het neerkomt op: verdragen.

Daarna ook een actieve: volharden in het dragen.

Dit laatste komt uit het eerste voort, is daarvan de vrucht.

Lijdzaamheid is een levende gave van de Heere.

Omdat we vaak op het actieve niet letten van dit woord, wil ik nog wijzen op een woord van de Heere Jezus Zelf, waarbij hetzelfde oorspronkelijke woord gebruikt wordt en het vertaald is door "volständigkeit".

Ik bedoel Lukas 8 : 15, waar de Heiland de gelijkenis van het zaad

verklaart met deze woorden: dat in de goede aarde valt, zijn degenen, die het Woord gehoord hebbende, het in een eerlijk en goed hart bewaren, en in volstandigheid vruchten voortbrengen.

Lijdzaamheid is dus: verdragen en volharderen.

Dit wordt geleerd uit de verdrukking.

De lijdzaamheid op haar beurt werkt ook wat uit: namelijk bevinding.

Over deze zaak wordt op allerlei manieren gesproken.

Zeer nodig is ons Schriftuurlijk te laten onderwijzen aangaande wat bevinding eigenlijk is. Het betekent: "beproefd gebleken", zodat je ervaren hebt, dat het waar is wat de Heere heeft beloofd en toegezegd in Zijn Woord.

Wij hebben bevindingen van wat de Heere is.

Hij is beproefd gebleken.

Wij kunnen op Hem aan.

Vergeten wordt meestal dat "bevinding" ook nog een andere betekenis heeft, namelijk, dat de Heere ook bevindingen van ons heeft.

We praten en preken en belijden en beloven en nemen een houding aan tegenover elkaar en tegenover de Heere. Wij strijden voor het een en tegen het ander. De Heere heeft echter van ons deze bevinding: of we het allemaal echt menen, of het waarheid in het binnenste is.

Klopt alles wat wij zo belijden en bespreken, getuigen en voor strijden met wat er in ons hart is?

Die vraag mogen we ons wel stellen, wanneer we het over bevinding willen hebben. Ik dacht, dat de uitkomst van dit zelfonderzoek ons zeer verontrusten moet en diep verootmoedigen voor de Heere, als we denken aan Zijn bevindingen van ons.

In deze kan de verdrukking via de lijdzaamheid ons de ware bevinding leren: wie leerde roemen in de verdrukkingen geeft blijk zichzelf en de Heere te kennen.

De verdrukking maakt eerlijk en bepaalt ons bij de harde werkelijkheid van het leven, leidt ons meer in de praktijk, die meest heel anders is dan onze menselijke, vaak vrome theorie. In de weg van verdrukkingen mag de Heere van ons menigmaal ervaren, mag Hij van ons "bevinden", dat er waarheid in het binnenste is; maar dat is dan wel Zijn eigen werk, waardoor Hij ook in deze wordt verheerlijkt.

Zo werkt de bevinding, naar twee kanten uitgelegd, hoop! Dit "beproefd gebleken zijn" voor God leidt tot een hopen. De hoop wordt gewekt door

de bevinding.

Bevinding heeft doen zien: dat we nooit tevergeefs op de Heere vertrouwen; dus ook: in de verdrukkingen niet vergeefs op Hem vertrouwen.

In elke nieuwe verdrukking kan dus weer hoopvol uitgezien worden naar nieuwe bevindingen van wat de Heere was en is en zijn zal; gaf en geeft en geven zal; deed, doet en doen zal. Daarom zal de hoop, door de bevinding gewerkt, niet beschamen. Zij is verankerd in Christus, Welke, dank zij de nieuwe verhouding met de Heere, de verhouding van vrede, leeft in het hart. Paulus drukt dat ditmaal zo uit: dat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons is gegeven.

Daarom zal deze hoop niet beschamen. Daar is veel hoop, die beschaamt, omdat de grond van de hoop niet deugt.

Wij hopen dikwijls dingen, die we graag willen.

De grond van onze hoop is dan wat wij willen.

Maar alle hoop, die in de mens enige grond vindt, hoe dan ook, beschaamt. Maar de hoop, waarvan Paulus spreekt, vindt haar grond buiten de mens, en dat is altijd goed, tenminste, als die hoop gegrond is *top* Christus.

Dit laatste verkondigt Paulus ditmaal eens op deze wijze: de liefde Gods in in het hart uitgestort door de Heilige Geest, Die ons is gegeven.

De Heilige Geest is gegeven, niet *mij*, zegt Paulus, maar hij zegt: *ons!*

De Heilige Geest is namelijk aan de gemeente gegeven; Zijn krachtige werking en gaven worden genoten in de gemeenschap van allen, die de Heere vrezen en de verschijning van de Heere Jezus liefhebben.

Dit mag wel eens rijkelijk worden ondervonden, dat de Heilige Geest *ons*, de *gemeente* is gegeven. Daar wordt de zegen genoten onder de prediking, aan de Avondmaalsdis, bij huis- en ziekenbezoek en zo in meerdere kleinere verbanden van de gemeente.

Maar: het is toch wel een persoonlijke zaak?

En: hoe weet ik dat ik er bij behoor? Dat ik delen mag in die gave van de Heilige Geest. Dat weten we hieraan, dat de liefde Gods in het hart is uitgestort.

Liefde komt na kennismaking.

Het is de vrucht van Gods bemoeienis, van Zijn verborgen omgang: een zeer innerlijke zaak.

Liefde komt altijd van de Heere, want God *IS* liefde. De eerste bemoeienis gaat van Hem uit, maar wanneer het van Hem uitgaat, is dat altijd van eeuwigheid.

Tot een volk in ballingschap, onder het oordeel, zegt de Heere: Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde! Daarom heb ik u getrokken met goedertierenheid (Jeremia 31 : 3).

Paulus is zo vol van de rijkdom van deze zegen, dat hij hier niet maar spreekt over het geven van liefde, maar van *uitgestorte* liefde.

Ja, er is een vaste grond nodig om echt te roemen in de verdrukkingen.

Maar het wezenlijke van die grond is toch wel, dat Gods liefde in het hart is uitgestort. De Heilige Geest doet ons dit ervaren. Dat is te verstaan.

Het werk van de Geest is Christus te verheerlijken.

Daartoe heeft de Heere de Geest gezonden, uitgestort op Pinksteren en Hem mee gezonden overal over de hele wereld, waar Zijn Kerk is gesticht en waar de gemeente Zijn verborgen omgang zoekt en vindt.

De uitgestorte liefde in het hart doet roemen in de Heere, in de hoop op de heerlijkheid, maar ook in de verdrukkingen.

Calvijn tekent hierbij aan: het uitgestort worden van de liefde Gods is aanduiding, dat de openbaring van de Goddelijke liefde jegens ons zo overvloedig is, dat zij onze harten vervult; zo nu, over alle delen van ons leven uitgegoten, tempert zij niet slechts de droefheid in alle tegenheden, maar maakt als een zoete specerij, de beproevingen aangenaam.

Calvijn wil zeggen: met Gods liefde in het hart kun je de beproevingen, de verdrukkingen niet alleen dragen, maar in de verdrukkingen, dat is: ter wille van de verdrukkingen roemen, juist om de bijzondere begeleidende zegeningen en vertroosting, die de Heere aan de verdrukkingen verbindt. Zo kan het antwoord op de prediking zijn:

*'k Zal gedenken hoe voor dezen
ons de Heer heeft gunst bewezen;
'k Zal de wond' ren gadeslaan,
die Gij hebt van ouds gedaan;
'k Zal' nauwkeurig op Uw werken
en derzelve uitkomst merken;
en in plaats van bitt'r klacht,
daarvan spreken dag en nacht.*

AMEN

Zwijndrecht.

P. P. J. Monster.

